Diskutējam par mums svarīgo

MAF Mediju atbalsta fonds

Projektu finansē Mediju atbalsta fonds no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem.
Par pielikuma "Diskutējam par mums svarīgo" saturu atbild SIA "Laikraksts STARS".
#SIF_MAF2025

Grafikas kolekcijas glabātāja

Novadniece MONTA CIMDIŅA (attēlā) kopš 2022. gada maija ir Latvijas Nacionālā Mākslas muzeja Grafikas kolekcijas glabātāja. Viņas ikdienas pienākumos ir rūpes par šo kolekciju, kas aptver 20. gadsimta otro pusi līdz mūsdienām. Tas ir darbs krātuvē Rīgā, Pulka ielā 8 — ar konkrētiem priekšmetiem, kas joprojām kolekcijai nāk klāt. Šogad, piemēram, iegūta mākslinieka Borisa Bērziņa memoriālā kolekcija.

— Kopumā tās ir virs 22 tūkstošiem vienību, dažādākās grafikas tehnikās darinātu darbu, un ataino šī mākslas veida daudzveidīgās izpausmes, attīstības tendences, stilus un virzienus no pēckara laika līdz mūsdienām, — raksturo Monta. — Apjomīgais krājums ir sadalīts pa atsevišķām kolekcijām — foto, akvareļa kolekcija, pastelis, visas iespiedtehnikas — un man par tām jārūpējas. Jaunieguvumus aprakstu, digitalizēju, un jebkurš pētnieks vai kolēģis no muzeja var nākt, skatīties. Viņam interesējošos oriģināldarbus parādu, un, ja kas nepieciešams izstādes vajadzībām, kopā ar restauratoriem lemjam, vai un kā konkrētais darbs būtu eksponējams.

Montas Cimdiņas pienākumos ir arī veidot mākslas izstādes. Šobrīd Nacionālā mākslas muzeja galvenās ēkas 2. stāvā kuratore Monta Cimdiņa ir izveidojusi izstādi "Visāda garuma sapņi", kas atklāj sirreālisma izpausmes latviešu iespiedgrafikā 20. gadsimta 70.–80. gados. Prieks, ka ekspozīcijā astoņu autoru vidū iekļauts arī grafiķes novadnieces Aijas Ozoliņas devums.

Savukārt kopā ar kuratoru komandu — mākslinieci Maiju Kurševu un muzeja iepriekšējo direktori Māru Lāci — Monta Cimdiņa veido plašu ekspozīciju, kas būs pārskats par zīmējuma medija attīstību Latvijā no 18. gadsimta beigām līdz mūsdienām. Varam būt gandarīti, ka izstādē 97 autoru vidū tiks iekļauti arī grafiķes novadnieces Vitas Mālnieces darbi.

INESE ELSIŅA

"Madonas pusei ir nozīme tajā, par kādu cilvēku esmu kļuvusi"

INESE ELSIŅA

Mūsu novadniece BAIBA TILHENA ir sabiedrisko attiecību un komunikācijas speciāliste Latvijas Nacionālajā teātrī. Viņa ir arī viena no talantīgo četrotnes Rīgas Saksofonu kvartetā.

Šis kolektīvs daudzsološi sevi pieteica jau 1992. gadā, un tieši ar Rīgas Saksofonu kvarteta darbību tā vadītājs Artis Sīmanis aizsāka akadēmiskās saksofonmūzikas populāro ēru latviešu mūzikā. Tolaik gan kvarteta komanda bija cita, bet pašreizējā sastāvā mūziķi ir kopā kopš 2022. gada.

— Baiba, kā īsti nonāci līdz darbam Latvijas Nacionālajā teātrī?

— Manai nokļūšanai Nacionālajā teātrī patiešām ir savs stāsts. Jau ilgus gadus līdzās saksofonmūzikai darbojos sabiedrisko attiecību jomā, kas arī ir mana pirmā augstākā izglītība. Ļoti nozīmīga darba vieta šajā jomā man bija orķestris "Rīga", kur "kā zivs ūdenī" pavadīju daudzus gadus mūzikas vidē un praktiski iemācījos šīs profesijas iemaņas. Pēc vairākiem gadiem biju nolēmusi, ka nepieciešama profesionāla izaugsme un iedomājos, ka loģisks solis būtu darbs citā kultūras nozarē, teiksim, teātrī. Tolaik ar Rīgas Saksofonu kvartetu mums bija koncertprogramma kopā ar Nacionālā teātra aktieriem Līgu Zeļģi un Raimondu Celmu, kuri pārbraucienos stāstīja daudz interesantu stāstu par teātra vidi. Sarunās ar viņiem teicu, ka gribētu strādāt teātrī. Pēc nedēļas teātris izsludināja publisku vakanci, meklējot sabiedrisko attiecību cilvēku. Šo sludinājumu man pārsūtīja Līga Zeļģe, sakot, ka, lūk, ir vēlēšanās, kas materializējusies. Atsaucos šim sludinājumam un, izturot vairāku desmitu pieteikumu atlasi trīs kārtās, Nacionālajā teātrī nu jau esmu aizvadījusi divas skaistas sezonas. Esmu laimīga, ka esmu nonākusi teātrī!

— Kāda ir tava ikdiena sabiedrisko attiecību speciālistes amatā; kādi ir lielākie izaicinājumi?

— Kā mēdzu teikt saviem draugiem — esmu "cilvēku cilvēks". Komunikācijas spējas man piemīt, un cilvēki man patīk, tāpēc ikdiena rit dabisku gaitu. Dienā uzrakstu neskaitāmus e-pastus, *WhatsApp'a* sarakstes, sarunājos telefonzvanos. Lielākais izaicinājums varbūt ir tas, ka nepaiet ne diena, kad kāds nepainteresētos par procesiem teātrī. Par to, ka teātra vārds izskan publiski ik dienas, protams, ir liels prieks. Bet darba dienās, kad ieplānots virzīt uz priekšu savus projektus, prioritāri jāatbild cilvēkiem, kas vēršas pie manis ar aktuāliem jautājumiem, un savi iecerētie darbi tad sagaida darba dienas beigas un top darīti tikai tad. Taču pēcāk sava enerģija vēl *jāatnes* arī līdz mājām, kur mani gaida dzīvespriecīgais dēliņš Orests un dzīvesbiedrs Gustavs.

— Vai ir kāds projekts vai kampaņa, ar kuru īpaši lepojies?

— Darbojoties visā Latvijā atpazīstamā organizācijā, ir savas priekšrocības. Nacionālajam teātrim, manuprāt, ir ļoti laba reputācija. Šim teātrim ir savi uzticamie skatītāji, un tā ir ļoti liela teātra vērtība. Galvenokārt saturiski un pēcāk arī ar dažādiem komunikācijas kanāliem meklējam un mēģinām piesaistīt teātrim arvien jaunus skatītājus. Katras izrādes specifikai nedaudz pielāgojam kampaņu ap to, bet šie projekti vairāk vai mazāk notiek pēc jau iestrādātas sistēmas. Nākamajā, 2026./2027. gada, sezonā teātrī būs kāds īpašs notikums — tiks veidots jauns Rūdolfa Blaumaņa "Skroderdienas Silmačos" iestudējums jaunā režijā. Domāju, ka šis būs īpašs notikums arī mums, komunikācijas cilvēkiem, un ceru, ka varēsim no tā iztaisīt arī kādu publisku, Blaumaņa cienīgu *pīgerminģeru* tieši no komunikācijas viedokļa.

— Kā pati izvēlies izrādes, kuras ieteikt skatītājiem?

— Es skatos teātra izrādes ar ļoti atvērtu prātu, pieņemot dažādus spēles noteikumus. Esmu jaunpienācējs šajā jomā un cenšos teātri izzināt gan teorētiski, gan vēsturiski. Ja kaut ko neesmu sapratusi, domāju par to, runājos ar kolēģiem, lasu pieejamo informāciju. Lai izrādi ieteiktu kādam citam, jāsajūt šis konkrētais cilvēks. Un jāstāsta par savu pieredzi atklāti — atklātība ir arī viena no sabiedrisko attiecību pamatvērtībām.

— Esi arī Rīgas Saksofonu kvarteta dalībniece. Kā vispār sāki spēlēt saksofonu?

— Bija tāds laiks, kad Madonas mūzikas skolā pēc klavieru klases absolvēšanas bija ļoti populāri uzsākt mācības kāda pūšaminstrumenta spēlē, un šo procesu ļoti atbalstīja direktors Artis Kumsārs. Arī man bija 15 gadi un sajūta, ka neesmu gatava gadus Madonas Valsts ģimnāzijā aizvadīt bez mūzikas. Skolotājs Andrejs Cepītis saksofona un klarnetes spēles klasē jau bija uzņēmis vairākus šādus audzēkņus, un instrumenta apguves process nobriedušā vecumā neticami strauji progresēja. Bija *forší* pārskatāmā laika posmā spēt nospēlēt ko skaistu. Nākamā motivācija apgūt instrumentu vēl augstākā līmenī bija iespēja spēlēt Madonas pūtēju orķestrī. Tad sākās arī konkursu laiks.

— Kad īsti pievienojies Rīgas Saksofonu kvartetam?

— Rīgas Saksofonu kvartetam pievienojos jau 2013. gadā. Arī tā bija diezgan nejauša, bet skaista sakritība. Kvarteta toreizējais sastāvs bija pajucis, viņi meklēja tieši baritona saksofonistu, kas varbūt ir tāda retāka specialitāte, bet baritonsaksofons tolaik bija un vēl joprojām ir mans īpašais instruments. Es nupat biju parādījusies pie apvārsņa, uzsākusi studijas Mūzikas akadēmijā, un mana specialitāte bija tieši šis lielais instruments ar samtaini zemo skanējumu. Biju īstajā laikā un vietā un esmu ļoti pateicīga saksofona profesoram Artim Sīmanim un kolēģim Ainaram Šablovskim, ka viņi deva man šo iespēju un ar pacietību uzņēma mani savā profesionāļu saimē.

— Kā apvieno darbu teātrī ar muzicēšanu?

— Saksofonspēle man ir pārtapusi tādā intensīvā hobija kārtā, pret kuru jāizturas ar lielu atbildību. Mūziķiem sevi nemitīgi jāuztur labā formā. Arī periodos, kad nenorit aktīva koncertdarbība, instruments ir jāspēlē, savas spējas jāpilnveido. Laimīgi mūziķi ir tie, kuri spēlē orķestros. Bet būt tikai par mūziķi nav vienkārši — atrast iespējas spēlēt, dabūt tam nepieciešamo finansējumu ir vēl viens darbs. Lai nodrošinātu sev regulārus ienākumus, lielākā daļa mūziķu paralēli vēl nodarbojas ar pedagoģiju vai realizē sevi vēl kā citādi. Es sevi atradu komunikācijā.

— Vai uzstāšanās sniedz citādu gandarījumu nekā darbs komunikācijā?

— Protams! Skatuves mākslā ir kaut kāda burvība. Sarežģītāku koncertprogrammu iestudēšana un kopēja saspēle ar kolēģiem rada gan adrenalīnu, gan vēlāku gandarījumu. Un vēl ļoti būtiska ir klausītāju atdeve. Tā sniedz lielu prieku un piepilda! Un tā kā man skatuves pieredze ir ļoti labi zināma, domāju, ka daudz labāk izprotu un iejūtīgāk spēju komunicēt arī ar aktieriem.

— Kas tevi visvairāk iedvesmo tavā darbā?

— Man ļoti patīk vide, kurā darbojos. Un vidi veido cilvēki. Man ir ļoti paveicies ar kolēģiem kā teātra, tā mūzikas vidē. Ar prieku dodos pretim katrai jaunai darba dienai.

— Kā tomēr atpūties no intensīvas darba un radošās slodzes?

— Varbūt savādi, bet arī brīvajā laikā man ir vajadzīgi cilvēki. Esmu ciešā *saķerē* ar savu ģimeni, man ir daudz ļoti labu draugu. Man interesē, kā viņiem visiem klājas, un atpūtu sniedz būšana kopā ar viņiem. Jebkādos formātos — ikdienā, svētkos, ceļojumos, labos un ne tik labos dzīves mirkļos.

— Vai ir kādi cilvēki vai notikumi, kas būtiski ietekmējuši tavu karjeru, un kāda loma visā ir Madonas pusei?

— Domāju, ka Madonas pusei ir vistiešākā nozīme tajā, par kādu cilvēku esmu kļuvusi. Izteikta cilvēka vērtību sistēma, manuprāt, veidojas tieši agrīnos jaunības gados, kas pavadīti Madonā. Tie vispirms ir mani brīnišķīgie vecāki — Inga un Aigars —, no kuriem esmu ģenētiski pārņēmusi gan komunikācijas, gan cilvēku mīlestības spējas, un caur viņu pausto cieņu un mīlestību veidojusi pareizas savas personības vērtības. Man bija aizraujoši gadi mūzikas skolā ar iedvesmojošiem instrumentu pedagogiem — Ilzi Tomsoni un Andreju Cepīti, vēlāk arī teju ģimeniska saaugšana ar jau minēto Madonas pūtēju orķestri un cilvēkiem tajā. Gan profesionāli, gan cilvēciģi esmu augusi kopā ar saksofonistu Kārli Auziņu un viņa ģimeni. Ar visskaistākajiem gadiem Madonas Valsts ģimnāzijā, tādiem brīnišķīgiem pedagogiem kā Marita Kazakeviča un draugi, klasesbiedri, kuri sirdī ir uz palikšanu. Man ik pa laikam vienkārši vajag aizbraukt uz Madonu. Tās ir manas mājas.

— Kā tu redzi savu profesionālo nākotni?

— Man ļoti patīk tas, ko daru ik dienu. Es domāju un ceru, ka man būs iespēja šādi turpināt vadīt savus aktīvākos darba mūža gadus vēl ilgi.

Latvijas Nacionālā teātra komunikācijas speciāliste Baiba Tilhena. Foto no personiskā arhīva

Ar hiphopa mākslinieku Fiņķi — tikai uz augšu!

INESE ELSIŅA

Ir cilvēki, kuri tāpat kā labs *bīts* neko neuzspiež — vienkārši liek tevī atskanēt pasaulēm, kas iepriekš tur snauda — jūtas, domas un ilgas, kuras bija piemirstas vai par kurām baidījāmies sev atzīt.

Tāds ir hiphopa mākslinieka HELVIJA FIŅĶA personības spēks, jo viņa harisma un darbošanās mūzikā spēj atvērt un atmodināt iekšējo visumu, ļaujot sadzirdēt sevi dziļāk, nekā ikdiena to prasa.

— Esi Madonas novadnieks — kā šī vieta tevi veidojusi kā cilvēku un mākslinieku? Kā dzimtā puse ienāk ikdienā un mūzikā?

— Šķiet, ka Madonai ir vistiešākā nozīme manā mūzikā un skanējumā. Pilsēta ir mani audzinājusi — ģimene, draugi, skolas biedri, treneri, skolotāji. Rakstot dziesmas, es ļoti bieži mēdzu "rakties" bērnības un jaunības atmiņās, un uz šo sajūtu bāzes bieži atsaucos arī savās dziesmās. Madonā esmu piedzīvojis daudz, un tas liek domāt, ka pilsētas identitāte ar mani būs kopā visu dzīvi.

— Madona — vai tas mūsdienās ir "stāsts pārdošanai" vai drīzāk mākslinieka reālā identitātes daļa?

— Burvīgs jautājums! Man ir bijis gods sastrādāties ar pasaules slaveno kino dokumentālistu Vinsentu Mūnu *(Vincent Moon)*. Viņš daudz pētījis un dokumentējis Latīņamerikas pēdējās esošās ciltis, kuras vismazāk skāris mūsdienu globalizācijas vilnis. Uzdevu viņam līdzīgu jautājumu, vai ciltis, kuras tātes līmenis ir ļoti augsts. Pamatīgi ir jāstrādā visiem, neatkarīgi no tā, kur esi audzis.

Helvijs Fiņķis prot ritmu dot tam, kas mūsos jau sen klusībā pulsē un sauc. Foto no personiskā krājuma

savā pulkā uz īsu laiku uzņem turīgus tūristus, vēl joprojām ir īstas, pasaules notikumu neskartas ciltis. Uz to viņš atbildēja, ka tas viss ir pa īstam, tikai cilts apdzīvotais reģions un pakalni, kurus viņi apdzied, ir kļuvuši plašāki. Ar Madonu man ir līdzīgi — tā kļūst aizvien atpazīstamāka un mana saikne ar to vēl ciešāka.

— Vai mūziķiem no reģiona Latvijā jāstrādā divreiz vairāk, lai izlauztos un būtu pamanāmi?

— Man gribētos teikt, ka ļoti iespējams, bet šim apgalvojumam līdz galam nepiekrītu. Šobrīd Latvijas mūzikas mākslinieciskās kvalitātes līmenis ir ļoti augsts. Pamatīgi ir jāstrādā visiem, neatkarīgi no tā, kur esi audzis.

— Cik daudz no Fiņķa ir īsts, un cik — apzināti veidots tēls?

— Esmu daudzus gadus strādājis kino un reklāmas industrijā. Strādājot pie šāda veida projektiem un gurstot no vienmēr apzinātajām reklāmas kampaņu veidotajām pasaulēm, savu mūzikas vidi esmu būvējis tikai un vienīgi uz patiesi īstām emocijām.

— Vai kādreiz ir bijis kārdinājums "pielāgoties", lai būtu komerciāli veiksmīgāks?

— Man par šo ir daudz stāstu. Piemēram, dziesmu "Raķešu zinātne" sākotnēji vairākas radio stacijas atteicās atskaņot, jo skaņas *mix* bija pārāk "netīrs". Kopā ar kolēģiem mēs to padarījām vēl radio neklausāmāku — kā sava veida protestu.

Pēc dziesmas izdošanas tā ieguva milzu popularitāti straumēšanas servisos, un visi iepriekšējie radio šo dziesmu sāka atskaņot savās rotācijās.

Šķiet, ka vienmēr esmu vēlējies doties pret straumi un, zināmākares aizrauts, vērot, kur tā aizvedīs. Un dziesmu teksti ir manas visgodīgākās atbildes šai dzīvei.

— Kas vairāk motivē — māksla vai atzinība un skaitļi (straumējumi, skatījumi)?

— Atzinība un skaitļi ir patīkami, bet tie nekad nav nomierinājuši manu sirdi un nepadara mani laimīgu. Veiksmīga studijas sesija un labs teksts mani *ceļ spārnos*, bet tas nenotiek bieži... Līdz tam jānonāk ar smagu darbu.

— Kā vispār sākās tavs ceļš repā — kas bija pirmais impulss?

— Tās bija tādas grupas kā *"Mobb Deep"* un *"Onyx"*. Bērnībā tiku pie viņu kasetēm. Nesapratu, kā tas vispār ir iespējams, un sāku pats mēģināt.

— No kurienes smelies iedvesmu dziesmu tekstiem?

— Visu laiku notiek dzīve apkārt, un šī pasaule mēdz būt ļoti netaisnīga. Daudz impulsu nāk no sāpēm un nepatikamām pieredzēm, bet tas nenozīmē, ka visām dziesmām jābūt bēdu ielejām — esmu iemācījies arī smieties un paslēpties aiz "jautro" kompozīciju maskas.

— Kādas emocijas un izaicinājumus sagādāja televīzijas šovu pieredze?

— Man patīk sev *uzgrūst virsū* smagus projektus, lai testētu savus limitus un paplašinātu mentālo kapacitāti. Es šiem projektiem pieeju ļoti tehniski un daudz mācos par sevi — kā kontrolēju emocijas, kā spēju pielāgoties nestandarta situācijām, tādējādi audzējot biezāku ādu nākamajiem dzīves izaicinājumiem.

— Un kāda ir šova "Koru karš" projekta nozīme pašam?

— Šis ir ļoti nozīmīgs projekts! Es mīlu Madonu un tās cilvēkus. Ja varu būt noderīgs savam novadam un darīt labu, radīt labas emocijas līdzcilvēkiem — jūtos pagodināts. Man ir svarīgi, ka mans darbs var būt arī jēgpilns. Gribu palīdzēt bērniem, kurus liktenis nav lutinājis. Ja mums izdosies uzvarēt un ziedot naudu sociālās aprūpes un rehabilitācijas centram "Ozoli", no sirds pateikšu paldies izklaides industrijai par šo iespēju, ja nē — meklēšu citus veidus, kā darbu pabeigt līdz galam!

— Vai Latvijas mūzikā redzi sevi ilgterminā, vai tas ir tikai posms?

— Dziesmu tekstus rakstu no 15 gadu vecuma. Rūpīgi strādāju un attīstu savas kvalitātes katru dienu. Neuzskatu, ka esmu sarakstījis savu labāko dziesmu, un neuzskatu, ka tik ātri un ko tik mīļu varētu tā vienkārši nolikt malā. Man vēl ir pāris stāsti, ko pastāstīt!

— Ko vēlies, lai cilvēki paņem līdzi no tavas mūzikas?

— Cilvēcību un empātiju. Es gribu, lai mēs izturamies cienpilni viens pret otru. Es vēlos, lai mēs vairāk viens otru atbalstītu.

"Manu būtību veido interese pārredzēt pēc iespējas plašāku laukumu"

INESE ELSIŅA

Šobrīd Latvijas kultūras ziņu *topā* ir vēsts, ka konkursā uz Latvijas Nacionālā mākslas muzeja (LNMM) direktora amatu pēc Māras Lāces *laikmeta* Kultūras ministrijas izveidotā komisija no trīspadsmit pretendentiem kā piemērotāko izraudzījusies līdzšinējo LNMM direktores vietnieci krājuma darbā, Latvijas Muzeju padomes priekšsēdētāju Ivetu Derkusovu.

Tomēr Madonas novada kontekstā un mūsu novadnieku ziņā "Staru" vēl vairāk interesē tie Latvijas Nacionālā mākslas muzeja darbinieki, kam saknes ir mūsu pusē. RAIMONDS LEJIŅŠ ir viens no viņiem.

— Darbs mākslas muzejā ir kas tāds, ko es pavisam noteikti savā biogrāfijā nebiju plānojis, — laikraksta uzrunāts, par ceļu līdz pienākumiem Latvijas Nacionālajā mākslas muzejā vaļsirdīgi saka Raimonds. — Tā ir apstākļu sakritība, ka esmu te nonācis. Pirms savu darba gaitu uzsākšanas skaistajā ēkā mākslas muzeju nekad nebiju apmeklējis. Sākotnēji tā šķita neparasta vide, kurā nokļuvu. Tagad gan vairs tā nedomāju.

— Vai jau skolas gados tevi interesēja vēsture, kultūra, māksla?

— Atminos, ka skolas gados mani interesēja ļoti daudz kas, taču māksla vai vēsture nebija saistoša. Mani vairāk interesēja valodas, ģeogrāfija, sports. Pirmos deviņus gadus mācījos Kalsnavas pamatskolā un šķiet, ka tas, ko pedagogi mani "ielika" toreiz, joprojām veido manu būtību, proti — interesēties un censties pārredzēt plašāku laukumu, jo katrs pedagogs tolaik spēja radīt interesi par savu priekšmetu.

— Kā izskatās tava ikdiena muzejā?

— Esmu mākslas muzeja galvenās ēkas administrators. Tas aptver diezgan plašu pienākumu apjomu — galvenie virzieni ir saimnieciskie darbi un to plānošana, darbs ar apmeklētājiem, muzeja personālu un dažādu pasākumu organizēšana. Mana ikdiena muzejā ir interesanta un ļoti dinamiska.

— Kas šai darbā tevi aizrauj visvairāk?

— Muzeja vidē mani saista darbs ar cilvēkiem — gan kopīgi pienākumi, ko dalām ar kolēģiem, gan iespēja palīdzēt muzeja visdažādākajiem apmeklētājiem un strādāt ar sadarbības partneriem. Tieši apstākļu mainība un dinamika ir tas, kas mani aizrauj.

— Kā tu skaidrotu citiem jauniešiem — kāpēc muzeji joprojām, arī laikā, kad dominē algoritmi, netālu esošs karš un ekonomiskās grūtības, ir svarīgi?

— Muzeji vienmēr bijuši, ir un būs svarīgi arī nākotnē. Tās ir institūcijas, kas glabā mūsu kultūras dārgumus, uztur mūsu nacionālo identitāti un vērtības. Muzeji stāsta nākamajām paaudzēm par to, kas esam mēs paši. Domāju, ka tieši tas arī ir pats svarīgākais, ko jauniešiem reizēm vajag atgādināt, lai atcerētos, kas cilvēkam ir patiesi būtiskais. Tāpēc katram novēlu interesēties un biežāk vai retāk apmeklēt kādu muzeju.

— Kas tevi pašu motivē turpināt izglītoties, attīstīties?

— Man šķiet, ka katru cilvēku attīstīties motivē konkrēti apstākļi, kad rodas jauni izaicinājumi un jautājumi, kā ar kādu uzdevumu tikt galā. Tāpat ir svarīgi, lai interesē tas, ar ko tu ikdienā nodarbojies. Lai attīstītos, ir nepieciešama arī labvēlīga augsne un cilvēki, kas tevi spēj aizraut.

— Kādu padomu dotu jauniešiem no reģiona, kuri sapņo par karjeru kultūras jomā?

— Es novēlu jauniešiem iesaistīties dažādās aktivitātēs, piemēram, apmeklēt mākslas vai mūzikas skolu vai praktiski līdzdarboties kaut vai nelielās norisēs. Tikai tā var saprast, vai cilvēku patiešām aizrauj kāda konkrēta joma.

Tāpat ir nozīmīgi, ja var apmeklēt kultūras norises un nonākt saskarsmē ar personībām kultūrā. Liela loma ir arī izglītības iestādēm un ģimenei, kas var radīt interesi par šo jomu vai organizēt braucienus uz muzejiem, teātri, koncertiem.

— Kas tev Rīgā no dzimtās puses visvairāk pietrūkst?

— Godīgi sakot, visvairāk pietrūkst Gaiziņa puses svaigais gaiss. Reizēm nesanāk atgriezties mājās tik bieži, kā to gribētos. Laukos (mājās) vienmēr ir, ko darīt — arī tā pilsētas vidē nedaudz pietrūkst.

Latvijas Nacionālā Mākslas muzeja galvenās ēkas administrators Raimonds Lejiņš. Foto no personiskā krājuma